

Valgt blev: *H. C. Andersen, P. Christensen, Effersøe, Gunnar Fog-Petersen, A. P. Hansen, Albert Jensen, H. P. Jensen, M. C. Jensen, Josiassen, Laurits Knudsen, Lange, Stegger Nielsen, S. Rasmussen, Rytter og Villemoes.*

Dernæst foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Lovgivningen om kommunale Valg.

(Lovforslaget findes i Tillæg C. Sp. 271).

Lovforslaget sættes til Forhandling.

Indenrigsministeren (Dahlgaard): Jeg skal tillade mig at forelægge for det høje Ting Forslag til Lov om Ændringer i Lovgivningen om kommunale Valg, saaledes som dette Lovforslag er vedtaget i Folketinget. Forslaget gaar ud paa at ophæve de Ændringer i den kommunale Valglov af 29. Marts 1924, som gennemførtes ved Loven af 4. April 1928. Som bekendt betød sidstnævnte Lov en Indskrænkning af den kommunale Valgret; den Tid, i hvilken man skulde have svaret Skat til Kommunen for at have Valgret, forlængedes fra 4 til 7 Kvartaler, og endvidere bestemtes det, at en Skatteyder mistede sin kommunale Valgret, dersom han havde faaet eftergivet mere end en Trediedel af den ham paalignede Skat, medens Valgretten efter Loven af 1924 kunde bevares, selv om der var eftergivet indtil Halvdelen og i særlige Tilfælde, hvor Sygdom eller Død var Aarsagen, indtil to Trediedele.

Regeringen kan ikke erkende, at der er noget sagligt Grundlag for Valgrettens Indskrænkning, men maa oven i Købet hævde, at netop den nuværende Krisetid i særlig Grad vil fremkalde grelle Udslag af denne Lovbestemmelses Uretfærdighed. Der kan slet ikke være nogen Tvivl om, at i disse Krisetider vil ved de kommunale Valg i 1933 Tusinder og atter Tusinder inden for Landbruget og i Byerne uden egen Skyld komme i den Situation, at Loven af 1928 berøver dem deres Valgret. Jeg minder endvidere om, at den kommunale Valglov af 1924 gennemførtes enstemmigt i begge Rigsdagens Ting, hvad der viser, at dens Bestemmelser fra alle Sider ansaas for rimelige.

I Folketinget har Partiet Venstre og det konservative Folkeparti ikke kunnet

give det foreliggende Forslag deres Tilslutning. Jeg skal imidlertid anbefale det her i Landstinget. Jeg tror, at det under Hensyn til alle foreliggende Forhold er velbegrundet, naar jeg paa Regeringens Vegne appellerer til det høje Landsting og udtrykker Forventning om, at det høje Ting vil tage Hensyn ikke blot til de saglige Argumenter, der anføres for Forslaget, den særlige Krisetid, i hvilken det fremkommer, men tillige til, at det Forslag, Folketingets Flertal her har vedtaget, kun gaar ud paa at retablere en Tilstand paa dette Omraade, som det høje Landsting i 1924 selv enstemmigt har godkendt.

Johannes Jensen: Jeg skal fatte mig ganske kort i den Sag, der her foreligger til Behandling, og jeg skal gøre det af to Grunde. For det første fordi vi tidligere har behandlet den foreliggende Sag, der fornylig er blevet drøftet meget grundigt i det høje Folketing, men navnlig fordi der paa Landstingets Dagsorden for i Dag staar andre Sager, der har langt større Interesse og er af langt større Vigtighed end det foreliggende Spørgsmaal. Der er i øvrigt en vis Forbindelse mellem de to Ting: Spørgsmaalet om Skatteydelse som Betingelse for kommunal Valgret og Spørgsmaalet om, hvor højt Skatterne her i Landet til Stat og Kommune skal kunne stige. Thi hvis vi gaar til at indrette vore offentlige Udgifter saaledes, at den store Befolkning kan bære dem, tror jeg, at Spørgsmaalet om Betalingen vil faa mindre Betydning, end det har nu, da disse Byrder er blevet saa overvældende store.

Saa er der tillige en anden Side ved denne Sag, og det er, at naar man taler om Skatteydelse, tænker man jo hovedsagelig paa den personlige Kommuneskat; men vi maa ikke glemme, at i Landkommunerne er det Ejendomsskatterne, der trykker stærkest, og disse Skatter er der forlods Sikkerhed for i de paagældende Ejendomme, idet de hviler som en Førsteprioritet i Ejendommen forud for alle andre Prioriteter. Og naar man i Forbindelse med den foreliggende Sag taler om Henstand og Skatteeftergivelse og den Slags Ting, maa man ikke glemme, at der er en Forskel paa den personlige Skat og Ejendomsskatterne, idet Kommunalbestyrelserne er meget uvillige til at eftergive de sidste, hvilket for saa vidt ogsaa i mange Tilfælde vilde være uberettiget, da Sikkerhed for Skatternes Inddrivelse er til Stede. Selv i Købstæderne, hvor jeg kender Forholdene bedst, er der en Forskel med